

Dernæst begrænses efter min Mening det nødvendige Debatomraade aabenbart ved, at vi her i Landet har et Forsikringsraad af Aktuar-specialister, at vi har aarvaagne, adrætte og hinanden bekæmpende Livsforsikringsspindere overalt i det Net, der efterhaanden er blevet spændt ud over Danmark baade af indenlandske og udenlandske Selskaber, Selskaber, der fører en offentlig Debat, som altid er kraftig og jævnlig yderst ugenert i Udtrykkene. Det danske Publikum staar derfor ikke naivt overfor denne Side af Samfundslivets Specialiteter, saaledes som det f. Eks. staar naivt overfor Børsspillet eller overfor Aktieselskabsjob. Rigsdagen maa efter min Mening meget nøje vaage over — jeg kunde have ønsket, at der hidtil have været vaaget endnu noget nøjere derover — ikke at føre nogen Konkurrence-Opfattelse polemiserende ind i Debatten, ligesom den ikke maa føres ind i Loven. Jeg er ikke, som det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) ked af, at Landstingsudvalget i Stilhed lod de Bemærkninger, der rettedes til det i Fjor, lægge til Side, og at de ikke gav Anledning til nogen Udtalelse. Selv om der bag de Skrivelser, der indkom til Udvalget, virkelig havde brændt — ja, jeg vil sige, selv om der brændte — den helligste Idealitetens Ild, vakte det baade Beklagelse og Forbavselse, at ellers fine Selskaber kunde benytte saa ubeherskede Udtryksformer, og den manglende Objektivitet i Fremstillingen gav al Anledning til at stille sig kritisk for ikke at sige skeptisk ogsaa ved Bedømmelsen af de af Selskaberne fremstillede Fakta.

Naar jeg ud fra disse to Synspunkter — Begrænsning af Opgaven og Frigørelse af udenfor Tinget liggende Polemik — ser paa Revisionens Opgave, kan jeg udtrykke den i en Sætning: Opgaven at skabe en Lov, hvis eneste Formaal er at skaffe den videst nødvendige Sikkerhed for de forsikrede. Livsforsikringsselskabernes Dispositioner maa kun begrænses af dette; ethvert Baand, der lægges paa Selskaberne af Konkurrencehensyn, ligger udenfor Opgaven, modvirker Formaalet og bør fjernes. I Fjor var det ikke muligt for det radikale Parti at vinde Ørenlyd for, at Loven om illoyal Konkurrence og urigtig Varebetegnelse modarbejdede sit eget Formaal. Vi paaviste baade i Udvalget og i Salen, at det er haabløst ved Kontrol at modvirke, at den dygtige kommer bedre frem end den udygtige, at Initiativ og Ideer giver bedre Chancer for dem, der har dem, end for dem, der ikke har dem. Men efter at

dette Ting nu har set, hvad denne Lov kan medføre med Hensyn til Tjenestepigers Sæbe og med Hensyn til Julechokolade, efter at dette Ting har set, at man ikke kan avle Dygtighed ved slige Love, derimod i høj Grad fremelske Smaalighed, er det dog maaske muligt, at vi under Behandlingen af dette Lovforslag kan faa Ørenlyd for, at Konkurrencehensynene ved Revisionen skal holdes udenfor, og at dens Opgave er at fjerne de Bestemmelser, hvorved der i Loven er taget Konkurrencehensyn.

Der bestaar jo nu det særlige Forhold, at Staten driver Livsforsikringsvirksomhed. Den har ikke monopoliseret denne Virksomhed, idet Staten ogsaa meddelér Koncessioner. Uden at jeg for øvrigt vil forsøge at rokke ved Grundlaget for Lovforslaget, maa jeg have Lov til at sige, at jeg endnu i dette Øjeblik betragter det som tvivlsomt, hvorvidt det var rigtigt, at man i 1904 definitivt slog ind paa Koncessionsvejen. Men det er altsaa sket, et privat Livsforsikringsselskab maa have Koncession. Selskaberne kontrolleres og kontrolleres, som den sidste ærede Taler meget rigtigt sagde, overmaade grundigt, nøjagtigt og sagkyndigt ud fra det Standpunkt, som ogsaa er rigtigt, at Livsforsikringen for Tiden spiller en endnu større Rolle for Kapitalopsamlingen end Sparekasserne. Under disse Omstændigheder kan Statsanstalten, altsaa Statens Livsforsikringsanstalt, ikke forlange, at der af rene Konkurrencehensyn gøres noget for at hemme de private Selskaber. Paa den anden Side har Statsanstalten et bestemt Krav paa, da visse Forsikringer paalægges den, da den er pligtig at overtage disse Forsikringer, at vi ikke kommer kommercielt forringer dens Stilling overfor de andre. Naar vi kommer til Spørgsmaalet om Embedsmændenes Stilling, kommer den praktiske Udnyttelse af dette Synspunkt.

Nu er det jo ganske utvivlsomt og ikke benægtet fra nogen Side, at Loven af 1904 bærer Præget af, at de ældre og den Gang allerede konsoliderede Selskaber havde Overvægten i Forhandlingerne forud for Lovens Vedtagelse og ved selve Lovens Affattelse. Det ses af Reglerne for Sikkerhedsfonden, af Reglerne for Udbyttefordelingen, af Reglerne for Afskrivning af Anskaffelsesomkostningerne, ligesom Statsanstaltens Stilling til de private Selskaber ses af Bestemmelsen om Embedsmænds Pligt til at tegne Livsforsikring i denne Anstalt. Det er ganske uomtvisteligt — jeg tror for øvrigt heller ikke, det